

Ve škole

Ve škole se kromě učení dělá i spousta rošťáren, však to všichni známe. Mezi ty nesmrtelné patří i koukání děvčatům pod sukni. Už někdy ve druhé nebo třetí třídě jsme také chtěli vědět, co děvčata schovávají pod sukni. Lezli jsme tenkrát pod lavicemi a nenápadně nakukovali svým spolužačkám pod sukýnky. Těm se to pochopitelně moc nelíbilo a ječely na nás.

Jednou mě a mého kamaráda u této naší zábavy přistihla paní učitelka a holky na nás pochopitelně velmi rády vše řekly. Když tak nad tím přemýšlím, holky vlastně vždycky častěji žalovaly. Tenkrát si pamatuji, že si nás učitelka zavolala ke katedře, vynadala nám jako již mnohokrát před celou třídou a pak si vzala rákosku. Vyzvala mého kámoše, aby předstoupil k první lavici a pak mu řekla ať si stáhne kalhoty a trenýrky. Když prý neposloucháme její kázání a dál se díváme děvčatům pod sukni, tak ať děvčata zase vidí, co máme pod kalhotami my.

Jakmile odhalil svou zadnici, přehnula ho přes lavici a rákoskou vysázela nějakých pět ran na jeho holý zadeček. Jako výstraha to tenkrát stačilo. Pak zavolala mě a proběhlo to stejné. Tenkrát šlo opravdu jen o zastrašení a snad to i jako výstraha po nějakou krátkou dobu fungovalo. Doma jsme o tom pochopitelně pomlčeli.

Podobné choutky na nás přišly opět v pubertě. Tenkrát jsme chodili cvičit na sportoviště, kde měla ve stejnou dobu tělocvik i děvčata. S oblibou jsme malým bočním okénkem nakukovali do jejich šaten. Hrozně se nám to tenkrát líbilo. Moc jsme toho sice neviděli, ale to bylo to více než normálně.

Jednou mě a mého nejlepšího kamaráda u toho přistihl učitel tělocviku. Nečekaně se objevil zezadu.

„Co to tady děláte? Dacani!“

Překvapeně jsme se otočili.

„My....my....“, už jsme to ani nedořekli. Na odpověď vlastně ani nečekal, protože mu to bylo vše jasné. Chytil nás každého za ucho a odvedl si nás do nářadovny. Tam jsme dostali vynadáno a kázání o tom, co se sluší a co ne. Pak nám řekl: „Musím vás za to nějak potrestat. Ale abyste si nemohli stěžovat, dám vám na výběr. Buď dostanete poznámku nebo dobrovolně přijmete tělesný trest.“

Podívali jsme se vzájemně na sebe a skoro jednohlasně odpověděli: „Tak to radši ten tělesný trest.“

„Dobrá. Dostanete tedy každý dvacet pět ran švihadlem na holý zadek. Souhlas?“

„Souhlas.“, zaznělo opět jednohlasně.

„OK, to jsem rád, že jsme se tak rychle domluvili. Teď běžte snížit támhletu kozu na výšku, abyste se přes ni mohli přehnout!“

Oba jsme uposlechli, poklekli každý z jedné strany kozy a snížili ji až na minimum.

„Vidíte, jak jste šikovní.“

„Ty teď zůstaneš tady!“, přikázal a ukázal při tom na mě. „A ty si stoupni támhle čelem ke zdi. Budeš hlasitě počítat rány!“

Kamarád tak hned učinil. Pak se učitel podíval na mě.

„Stáhni si ty bermudy!“, vyzval mě.

Pak si vzal švihadlo, rozmotal ho a opět si ho složil na potřebnou velikost do ruky.

Já mezitím odhalil svou mladistvou, oblou a pevnou zadnici.

„Teď se hezky předkloň přes kozu!“, přikázal mi.

Jakmile jsem to vykonal, přistoupil ke mně a poodhrnul mi tričko skoro do půl zad. Přidržel si mě v požadované poloze svojí volnou levou rukou a začal s výpraskem.

Švihadlo štiplavě dopadlo na můj zadek, já jen trochu sykl a můj kamarád zahlásil:
„Jedna.“

Znovu švihadlo plesklo o můj obnažený zadek.

„Dvě.“

Štípalo to, ale moc jsem nenařikal. Měl jsem svou hrdost a nechtěl se shodit před kamarádem.

„Tři.....čtyři.....pět....“

Když už jsme byli za polovinou trestu, zadek mě dost štípal. Učitel mě nijak nešetřil. Sykal jsem mnohem hlasitěji a cukal zadnicí.

„.....patnáct.....šestnáct.....devatenáct.....dvacet tři.....
a konečně dvacet pět.“

Konečně konec, pomyslel jsem si úlevou. Učitel mě pustil.

„Tak se zase obleč!“, řekl mi a přitom sledoval můj rudý zadek plný zřetelných čar.

„Teď se vyměňte! Ty pojď sem a ty běž támhle do kouta počítat rány!“

I můj kamarád si musel stáhnout své Adidasky a předklonit se přes kozu. Já pak začal počítat jeho rány.

„Jedna.“, řekl jsem, jakmile jsem uslyšel první plesnutí švihadla o holý zadek. Úplně jako bych cítil s kamarádem tu štiplavou bolest, která projede zadkem při každé ráně.

„Dvě.....tři.....“

„.....deset.....jedenáct....“

Slyšel jsem jen svištění švihadla vzduchem a pak jeho plesnutí o holý zadek, doprovázené kamarádovým zavzlykáním.

„Dvacet tři.....dvacet čtyři.....a.....dvacet pět.“

Pak byl výprask u konce. Když jsem se otočil, byl už můj kamarád oblečený.

„To vám pro dnešek stačí! Ale jestli vás načapám příště, dostanete přísnější trest, tak už to nedělejte!“

Souhlasně jsme pokyvovali hlavou.

„Teď běžte a sekejte dobrotu!“

Raději jsme rychle zmizeli, ale špehování děvčat jsme nenechali, jen jsme si u toho dávali větší pozor, aby nás nikdo nenačapal. Naopak se k nám přidali ještě další dva kamarádi a my se vždy domluvili, že jeden z nás hlídal. Časem nás to samo přestalo bavit.

Ramon 2007

www.spankboy.cz